

Ai, la platgeta de Balaguer!

M'eixugava el front. Unes gotes de suor regalimaven per la meva cara. "Quina calor que fa!", vaig pensar. "I amb aquesta calda, tan bé que estaria fent la becaina al sofà i he d'anar cap a la impremta".

Tot i que era dissabte teníem un encàrrec urgent que s'havia de lliurar dilluns a primera hora. La Teresa de cal Saboner es casava i el senyor Romeu m'havia encomanat a mi personalment la impressió de les invitacions de boda.

Vaig sortir de casa sense pensar-m'ho més. Els carrers eren buits, el sol cremava de valent, només algun padrí seia al passeig a l'ombra dels plàtans. Però en d'arribar al pont, el panorama va canviar. M'arribaven rialles, xiscles, cridòria. Un munt de gent banyant-se al riu. Quina enveja em van fer.

Vaig continuar la meva marxa camí de la impremta. En obrir la porta vaig veure que no hi havia ningú. L'amo, el senyor Romeu, havia marxat a Salou amb la família i els altres companys no devien tenir res urgent. Vaig buscar el paper per a les invitacions de boda que s'havia triat la Teresa: un paper setinat, de color crema, de la millor qualitat.

La suor tornava al meu front. Les finestres que donaven al riu eren obertes i vaig aguar. Llavors els meus ulls van percebre un paradís terrenal: la platgeta de Balaguer plena a vessar. Uns nois vora de l'aigua, altres a l'herba jugant, noies tombades a les tovalloles, unes senyores entrant a les casetes per canviar-se de roba i una noia nedant quasi al mig del riu.

La màquina ja era a punt per posar el paper però encara em faltava preparar les lletres. També havia de fer un dibuix, un ram de flors, un ram de núvia. I necessitava una tinta especial, de color daurat per les lletres. Vaig revisar la

màquina i quedava poca tinta. N'hi hauria de posar més però no en trobava. Vaig començar a obrir calaixos, l'armari gran, la calaixera...

I, llavors, davant dels meus ulls un objecte potser extraviat, un objecte providencial: ni més ni menys que uns binocles. Devien de ser de l'amo, però com podia resistir-me a la temptació? Vaig agafar-los amb cura i em vaig abocar a una de les finestres.

Davant dels meus ulls emergia del riu una noia de cabells negres, negre d'atzabeja, pell bruna, ulls verds, pits exuberants. Semblava una sirena sortida del riu Segre.

“Però si era la Teresa!”, vaig pensar. I el seu promès? Estava sola enmig del riu. Vaig mirar al voltant però ni rastre del seu promès, en Lluís.

En Lluís freqüentava els cercles més integristes de la falange balaguerina on uns quants xicots de casa bona i altres senyors, segons les males llengües, ja manaven més que l'alcalde. I ja començaven a escandalitzar-se per la relaxació de certs costums, sobretot per la proliferació de noies guapes amb biquini banyant-se al riu.

“Ai a la Teresa, que se li acaba la bona vida!”, vaig pensar. A veure si serà el seu darrer bany al Segre! Quina noia, la Teresa, guapa, senzilla, alegre... De petits jugàvem, anàvem a escola plegats i sempre ens confessàvem els nostres secrets. Un dia jo li vaig dir que era la noia més guapa de tot Balaguer i que quan fos gran em casaria amb ella. Però, quins tombs dóna la vida, ha preferit un noi ric, de casa bona i no un pobre treballador com jo.

Buf! Que encara no tenia les lletres preparades! El cap se m'havia enterbolit amb aquella aparició.

El dibuix m'havia quedat molt bé. Un bonic ram de roses lligades amb una cinta. El text de les invitacions ja l'havia deixat escrit la Teresa.

Vaig acabar la composició, vaig introduir la placa a la màquina amb les tintes i tot va començar a rutilar. Llavors vaig tornar a agafar els binocles per contemplar la bellesa i la vida.

Un cop la màquina parada vaig recollir de pressa les targes, en vaig fer un paquet i cap a casa que ja eren les vuit i l'estómac em començava a parlar.

El dilluns a primera hora ja tornava a ser al peu de la màquina quan van trucar al timbre i el senyor Romeu va atendre la visita. Era la Teresa, guapa com sempre.

El senyor Romeu li va allargar el paquet amb les invitacions de boda. El va obrir inquieta i només destapar-lo:

-Però què és això? - Vaig sentir que deia.

- Les seves invitacions de boda, senyoreta. – Va respondre el senyor Romeu.

- Però que no veu què hi fica aquí?

“Ens plau convidar-vos al casament dels nostres fills Teresa i Antoni”

- Però, qui és aquest Antoni? Si el meu promès es diu Lluís. – Va afegir la Teresa.
- Qui ha fet això? - Cridava el senyor Romeu fora de si.
- Antoni, on ets? Antoni! - Continuava cridant.

EGÈRIA